

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Den gode attrå

Av Andreas Lavik

For kjødets attrå er død, men Åndens attrå er liv og fred. Rom. 8,6

Hvor forunderlig at Guds barns erfaring alltid lærer dem sannheten av, at kjødets attrå er fiendskap mot Gud.

De troende kan kjempe mot kjødet i 20 - ja 30 år, men hva får de erfare? Jo, at kjødet hver dag er det samme - for når de har kjempet, bedt og stridd i 20 år og mer, da gjør dette kjødet fremdeles bestandig opprør.

Å, du bitre erfaring som bøyer oss i støvet, som bringer oss til å rope ut: Skal jeg da aldri nå frem til befrielse? Opprøret er ennå i hjertet – hver morgen når vi våkner er det der, hver kveld likeså, ved hver gjerning, ved hvert ord, ved alt – opprøret mot Gud rører seg i vår sjel – å, dette kjød, dette kjød, som bestandig strider mot Gud! Om du ikke har erkjent det før, så vil du erkjenne det, når du har vandret noen år med Herren. Å, hvor tung er ikke en slik erfaring.

Men hør, kjære sjel, som lider av dette, nettopp *deg* elsker Jesus, *deg* har Han antatt og benådet, *deg* vil Han også bevare.

Paulus klager: «Jeg elendige menneske!

Hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?»

Og han ba tre ganger Gud om å bli befridd fra den Satans engel, som «slo ham på munnen,» men Herren svarte: «Min nåde er nok for deg!»

- Husk at vi daglig kan få forlatelse for våre synder og kraft til å kjempe mot dem - og husk, at du ved døden helt skal frigjøres fra denne fiende.

Gud velsigne da Ordet for oss, så kan kanskje også nå enkelte smuler falle ned til oss fra nådens bord!

Ved Jesus alene! Ja, alene ved Ham

Den fullkomne tilstand!

Av F. W. Krummacher

For at det nå skal komme til den fullkomne tilstand med oss - den tilstand i hvilken man henger ved Kristus, ikke lenger bare for den lysts skyld, man har hos Ham, men for den elendighets skyld man finner i seg selv - ikke mer på grunn av eplene og blomstene Han kveger oss med, men på grunn av Hans uunnværlighet til vår evige frelse - ikke mer på grunn av de følelsesfulle, skjønne stunder man nyter i Hans rike, men av den grunn at man utenfor Hans samfunn føler seg prisgitt Guds vrede og brennende nidkjærhet og for alle mørkets makter.

- Altså, for at vår stilling til Ham skal bli slik at vi likesom henger oss om Hans hals og sier: «Herre Jesus, gjør nå med meg slik som du vil, vederkveg meg eller la det være, mett mitt hjerte med manna eller la meg sulte - deg slipper jeg ikke. For hvis jeg ikke hadde deg, ville jeg forgå i min elendighet - for utenfor deg er det intet uten natt og død og helvete.» - For at det skal komme dit hen med oss, pleier Herren å lage det slik Han gjorde det med bruden (i Høysangen). I sin tid forvandler Han den lyse solskinnsdag i vår sjel til dunkel natt og unndrar oss all vederkvegelse og forfriskning.

«På mitt leie lette jeg om natten etter ham som min sjel elsker,» sier bruden.

«Jeg lette etter ham, men jeg fant ham ikke.» (Høys. 3,1).

Det var altså blitt natt omkring henne, og hun måtte klage: «Jeg har mistet Herren!»

Natt i betydningen - da bruden forstår det - er det blitt for oss da, når følelsen av Herrens salige nærhet er forsvunnet fra oss, og vårt hjerte ikke lenger har noen fornemmelse av det liflige vesen ved sin høyre side.

Natt er det blitt, når fylden av salige følelser og bevegelser tørker inn hos oss og lysten til Herren og det som hører Herren til, går ut hos oss.

Natt er det blitt, når Ordet vi leser ikke rører oss lenger, når de løfter vi hører lar vårt sinn forbli kaldt og uten bevegelse, når den preken vi lytter til ikke gir oss noen nytelse lenger, når den gudstjeneste som før har vært vår gledeligste beskjeftigelse blir en byrde for oss. Når vi savner den salige drift til bekjennelse og den livssvulmende, velgjørende trang til lov og pris - og beskjeftigelsen med de helligste og største ting ikke bringer vårt hjerte til å smelte hen i behagelige rørelser og søte følelser lenger. Da er det blitt natt!

Å, den jammerlige tilstand, når vår åndelige erkjennelses nardussalve har tapt sin duft, når druene i evangeliets

hage ikke har noen saft for oss mer, og blomstene ingen duft - og når vårt hjerte er som en tørr sandhaug, og den åndelige tunge kleber ved vår gane!

Så går det da på klager og verop, da ligger vi på jorden og vet ikke lenger råd og trøst - for den krykke vi lente oss på, var ikke Kristi fortjeneste, men vår følelse, og denne krykke er nå sønderbrutt. Og den grunn vi bygde vårt håps hus på var ikke korsets tre,

men snarere vår egen fromhets og våre liflige følelsers løse jord - og vi var mer vant med å se på oss selv enn på den korsfestede. Vår trøst var mer vår kjærlighetsfølelse til Herren, enn Herrens kjærlighet til oss.

- Derfor eier vi heller ikke mer av hele Kristi frelsesforanstaltning - så snart en vinterfrost bryter inn over våre fornemmers og følelsers blomstermark, og vi må da klage med bruden: Jeg har mistet Herren!

Denne artikkelen er lang, men ønsker den med i sin helhet i samme nr.. Den er nemlig særdeles viktig i vår tid. Oscar Hiort var prest i den danske kirke. Red.

Om den trellbundne vilje

Av Oscar Hiort

Profeten Jeremia sier: «*Jeg vet, Herre, at menneskets vei står ikke til ham selv, at det ikke står til ham, som vandrer, at han kan befeste sin gang.*» (10, 23).

Sådanne ord synes mange ikke om. De hevder: Nei, vår frelse beror ikke på Herren Jesus alene. Vi må også gjøre en del selv. For vi har vår frie vilje, og vi skal selv hjelpe til. Vår egen frie viljes innsats er det avgjørende, som bestemmer vår evige skjebne. Enhver er sin egen lykkes smed og sin egen salighet årsak. - Dette er ikke et verdiløst studerkammerspørsmål, det har tvert imot stor betydning for den synder som er blitt urolig i seg selv, og spør om veien til frelse.

Vi taler her ikke om jordiske forhold. For der kan det nok på en måte tales om en slags frihet. Vi kan til en viss grad velge fritt mellom å så rug eller havre i en mark, å ha russiske eller jydsk hester (forutsatt at vi har penger), mellom å lese til sakfører eller til lege (om vi har evner og råd), mellom å gå i kirke eller i biograf. Vi kan slutte oss til Indremisjonen eller til Grundtvigianisme eller til fritenkeri, leve et ordentlig eller et ille liv. Helt fritt er det dog ikke. Oppdragelsen, omgivelsene, menneskefrykten, penger, sunnhet, lyst, vane m. m. har meget å si.

Men her er tale om vårt forhold til vår Herre Jesus Kristus og Hans rike. Og da gagnar det ikke å rette seg etter

det som folk sier. Denne verdens vise kan kun fare vill, enten de nå kaller seg fromme eller det motsatte. I evighets-spørsmål kan og må vi slett ikke gå etter andre. Da står vi alene, og skal selv stå til regnskap. Men i våre egne tanker finner vi heller ingen hjelp. Vi er villfarende. Det er ingen annen vei for oss enn å la Guds åpenbarte Ord være vårt lys.

Vi er syndens treller

I lyset av Guds Ord får vi se, hvordan vi er. Og det virker bestemt ikke glede. For der vises oss, at vi har gjort opprør mot Gud, vår Skaper. Synden, det er frafallet fra Gud, har gjennom-forgiftet vårt indre og alt som rører seg i oss. Vi er anklaget av Guds i Ordet åpenbarte vilje. Vi overtreders Hans bud. Det er en fordervelsens avgrunn i oss. Dypest inne i oss er det onde.

Det gode derimot bor ikke i oss. Fra isse til fotsåle bor intet sunt i oss. Og å være fri for det gode og uten Gud, hvem tør kalle det for frihet? Det gjør kun djevelen og hans følgesvenner. Det er avgjort riktigere med Bibelen og Luther å kalle det for treldom under syndens og djevelens makt. For vi må innrømme, at vi har fulgt hans røst og er blitt hans treller. For vi gjør hans vilje - vi synder. Og annet ønsker djevelen ikke. Når vår Herre Jesus sier til Jerusalems innbyggere: «*Dere ville ikke,*» så viser det ikke, at deres vilje var fri.

Det viser tvert imot, at den var bundet av vantro og i den onde fiendes makt.

Vi må innrømme, at det bor intet virkelig godt eller rent eller fritt i oss, verken i vår vilje, i våre begjæringer eller våre tanker. For sann renhet og frihet er kun der, hvor ingen synd er. Bibelen har rett: Alt vårt hjertes tankers påfunn er kun ondt. Det bor intet godt i oss.

Menneskers protest

At det skulle stå så ille til med oss, tror vi ikke av oss selv. Vi innbillers oss, at vi er frie, at vi kan noe. Det vi er og gjør, kan dog ikke være helt verdiløst.

Dog, Gud Herren viser oss i sitt Ord, at det virkelig er slik. Selvgodhetens trylleslør rives fra våre øyne. Vi har intet. Vi står som de straffskyldige, fordømte til evig fortapelse. For vi er anklaget av alle Guds bud og har intet å unnskyldes eller forsvare oss med. Vårt liv er jo levd i motsetning til Guds rettferdige og allmektige vilje. Vi kan ikke gjøre det godt, som vi har gjort ille. Vi har intet å betale med, ingen evner. Det syndige, onde, ugudelige kommer ut av oss hele tiden. Et dårlig tre kan ikke bære noen god frukt, sier Jesus. Ut av et syndig hjerte kan det ikke komme noen virkelig god tanke, noen virkelig hellig beslutning, noen rett avgjørelse - i det hele noe godt. Ut av oss kan det ikke komme annet, enn hva som bor i oss. Ja, vi er døde ved våre overtredel-

ser og synder, sier Guds Ord. Vår vilje er død i det onde. Så maktesløs er den.

Vi er virkelig i syndens og dødens makt, den evige fordømmelses bytte.

Og vi kan ikke unnfly. Vi har ingen krefter. Vi er «døde». Vi må fortvile. Den, som ved Guds Ords lys virkelig merker, at hans hjerte og vilje er bundet av synd, og at han derfor ikke kan hjelpe seg selv, blir bestemt ikke likeglad eller lettsindig - nei, han blir full av angst og har kun sorg og sukk og klage. For menneskenes siste trøst, hans frie vilje, er gått i stykker for ham. Nå er det kun mørke og håpløshet tilbake. For det er forferdelig å skulle stå til regnskap for den allmektige Gud, når man intet har å betale med.

Vår Frelser og Befrier

Dog midt inn i denne trelldommens og håpløshetens verden er vår Herre Jesus kommet. Han er blitt vår befrier, ikke fra ytre timelige bånd, men fra indre evige bånd. Vi bekjenner med Luthers store Katekisme, at Kristus med sitt blod har løskjøpt oss fra synden, djevelen, døden og alt ondt. Det var ingen utvei, ingen hjelp eller trøst, da har Guds enbårne, evige Sønn av grunnløs godhet forbarmet sig over vår jammer og elendighet og er kommet ned fra himmelen for å hjelpe oss. Så er nå da hine tyranner og fangevoktere alle bortjaget, og i deres sted er Jesus Kristus kommet, som er livets, rettferdighetens, alt det godes og salighetens Herre. Han har revet oss

arme fortapte mennesker ut av helvetes gap, vunnet og frigjort oss, igjen brakt oss inn i Faderens gunst og nåde og tatt oss som sin eiendom under sin beskyttelse og varetekt, for at Han måtte regjere over oss ved sin rettferdighet, visdom, makt, liv og salighet.

Da Gud er rettferdig, har vårt frafall, vår synd, ikke kunnet tilsløres, men måtte sones ved blods utgytelse. Kun således kunne befrielse skje. Derfor gav vår Herre Jesus sitt liv som en gjeløsningsbetaling, som løsepenge for oss. Han har ved lidelse og død gjeløst, ervervet og vunnet oss, bekjenner vi.

Vår Herre Jesus sammenligner djevelen med en mektig borgherre, som ikke gir slipp på det, som han er herre over, nemlig oss mennesker, før en som er sterkere enn han, kommer og har overvunnet og bundet ham. Så kan han som seierherre utdele byttet. Vi er fanget og bundne i syndens og djevelens makt. Vi kan ikke komme fri. Vi merker ikke engang av oss selv, at vi er bundne og begjærer derfor ikke sann frihet - ja, vi stritter imot, bedratt av djevelen. Herren Jesus alene har vunnet frihet til oss, ved at han beseiret og bandt den onde fiende. Guds svakhet i den korsfestede Frelser er sterkere enn menneskene og djevelen.

Det frigjørende budskap

Den frigjørelse, som er skjedd ved Kristus og er virkelighet, blir meddelt

og rakt syndere ved evangeliets ord, for at de som hører det, må tro det og få gagn av det. Kristi Ord gjør fri. «Der- som dere blir i mitt ord, da er dere sannelig mine disipler, og dere skal erkjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere.» (Joh. 8).

Budskapet om, at vår Herre Jesus ved å bli et offer for oss har frikjøpt oss, virker på en fortvilet synder at han får håp midt i håpløsheten. For Jesus er kommet for å forkynne evangeliet for de fattige, for å forkynne fangene, at de skal løslates, for å sette plagede i frihet, for å forkynne et Herrens nådeår. (3 Mos. 25).

Det må ha vært merkelig for den verkbrudne å høre: «Vær frimodig, dine synder er deg forlatt.» Slik er det ennå, når en synder får høre det ved evangeliets ord, at Kristus har borttatt hans synder og gjort ham fri. Og atter og atter, når han leser eller hører det i absolsjonen, er det som om solen går opp på ny i sin glans: Jesus Kristus har gjort meg fri. Livets Ånds lov frigjorde meg i Kristus Jesus fra syndens og dødens lov. Gud Hellige Ånd, som er Livets Ånd, idet Han ved evangeliets ord vitner om min gjeløser, Jesus, gjorde meg fri, så syndens og dødens lov er satt ut av kraft.

Denne frihet gis oss ved evangeliets ord og stadfestes for oss ved sakramentene. Ved det frigjørende evangelium uten betingelser blir en synder borger, hjemmehørende i Jesu Kristi frihetsrike, ikke på grunn av noen for-

tjeneste eller et fremsatt andragende, men fordi Jesus Kristus selv sier til ham: Frykt ikke, for jeg gjeløste deg, jeg kalte deg ved ditt navn, du er min.

Nå er det Herren Jesus, som i sin barmhjertighet er Herre over meg, og de lenker, som bandt meg til djevelens rike, er derfor brutt.

Viljens begynnende frigjørelse

Som følge av denne fulle frikjennelse og frihet, som skjenkes av nåde ved evangeliet om Jesu gjeløsergjerning, begynner det ved samme evangelium en annen slags frihet i hjerte og liv hos den som tror.

Skulle vi bli ved i synden, for at nåden kunne bli desto større? Det være langt fra. (Rom. 6,1). Denne begynnende frigjørelse skjer ikke under lov, men under nåde. Der lyder intet «*du skal*», ingen betingelser. En sann kristens kamp mot alt det i og omkring ham som er Herren Kristus imot, skjer ikke i trelldomsfrykt eller for å vinne eller fastholde Guds nåde. Det ville kun virke sur fariseisme, hjertet ville allikevel henge ved det onde, bare ikke torde utøve det, og eventuelle resultater ville kun virke hovmod og ringeakt for andre.

En kristen vet, at Guds fulle nåde er allerede vunnet til ham ved Kristi smerter og rakt ham for intet i Ordet, og han vender seg av innerste hjerte og vilje bort fra det som Herren Jesus hater, nettopp også all selvrettferdighet, fordi Herren Jesus *har* gjort ham helt fri uten å føye betingelser til.

En ung negerlavinne ble behandlet grusomt. En rik mann gikk forbi, fikk medlidenhet med henne, kjøpte henne og skjenket henne friheten. Hun ble så overveldet av glede og takknemlighet, at hun falt ned for ham og bad ham om lov til å være hos ham og tjene ham med hele sitt liv. Slik er det med de kristne. Overveldet av det gledelige budskap om Jesus vår Frelser - en gledeskilde, som ikke blir ringere med årene - vil de kun dette, være hos deres befrier, Jesus, og tjene Ham alene, frivillig, uten tvang, de kan ikke annet.

Hvor Kristi evangelium har vunnet seier over en synder, der frigjøres hans hjerte og vilje. Slik frigjørelse er troens frukt.

Dog er det ikke slik, at han ikke mer merker syndens lenker. Tvert imot, de gjør ondt - nå merker han dem for alvor. Det volder ham pine, at han ikke rett har sin gjenløser kjær og gjør Hans vilje. Han merker med smerte, hvordan han er solgt under synden, at synden har tak i ham, og at hans vilje er så bundet av egenkjærlighet, av ringeakt for Gud og ulyst til Hans Ord - og samtidig hans tanker er så fulle av egenrettferdighet. Det ser vi også i Paulus' brev og Davids Salmer.

En kristen erfarer stadig mer fordervelsens avgrunn i seg. og har alltid mer behov for evangeliet om forsoningen i Kristus - og bier på den fullkomne frigjørelse ved Kristi gjenkomst.

Vår Forstand i mørkets bånd

Det synes så innlysende for den som slik tror på Frelseren, at friheten kun er i Ham, ingen andre steder. For kun hvor Herrens Ånd er, som i evangeliet vitner om Jesus, der er det frihet - ellers er det kun treldom og mørke. Og dog er djevelens list og vårt eget hjertes forventhet langt større, enn vi aner. Våre av synd gjennomtrengte tanker mener å finne noe fritt i oss, endog før Kristi befriende evangelium seirer over oss - ja, man taler om, at troen på Kristus er et resultat av vår viljes innsats.

Vi mener i vår blindhet at det står til oss, at det er oss, vår gjerning, vår vilje, det kommer an på, og at vi kan noe som duger. Det er så svært for oss å holde fast ved, at det er intet fritt eller frigjørende i vårt hjerte eller vår vilje, våre tanker eller forsetter, og at friheten alene er i Kristus og kommer til oss utenfra, fra Ham, uten at vi har gitt anledning til det, uforskyldt, ved Hans evangeliums ord. Kun som syndere, som har kjørt seg fast og stadig på ny er fullstendig hjelpeløse, fatter vi at det er et gledelig budskap: Det står ikke til den som vil, ei heller til den som løper, men til Gud, som er barmhjertig.

At jeg er barn hos Gud, har ikke sin grunn i min vaklende og onde, egenkjærlige vilje, men alene i Guds barmhjertige og gode vilje, Hans nådige valg. (Jak. 1,18; Job. 1,31).

Ansvar og skyld, men ikke evne

Når vi nå i henhold til Bibelen ikke kan hjelpe oss selv og ingen virkelig fri

vilje har, kan det så være tale om at vi skal stå til regnskap? Når en mann har vent sig til drikk eller morfin eller opium, så betyr det ikke at han er uten skyld i, at hans familie sulter, og han selv ødelegges både legemlig og sjeelig. Lasten har fått makt over ham, han er dens trell. Til tross for drømmer av velvære og makt har han ikke engang i jordiske ting en fri vilje, sier legene. Og dog har han skyld. Får lasten mer makt over ham, blir hans skyld ikke mindre, men større; hans evne til å komme fri derimot blir mindre - ja, til intet.

Hvor langt verre er det ikke med syndens trelldom. Frafallets gift har gjenomtrengt oss, også vår vilje. Vi er ikke velvillige og vennligsinnede, men fiender, fiendske av sinnelag, som skal beseires, sier Bibelen. Vi kan ikke vende vår vilje den rette vei. I virkeligheten velger vi alltid på ny det onde. Vi motstår Gud. Vår skyld er forferdende stor. Kanskje vi har store drømmer om vår »frihet og evne,» især når vi er uforstyrret i våre tanker, men i virkeligheten ligger vi i det onde, maktesløse i den grad, at vi er døde ved våre overtredelser og vårt fiendskap. Den evangelisk lutherske kirke bekjenner med rette: Like så lite som et legemlig dødt menneske av egne evner kan forberede seg til å få det timelige liv igjen, kan et menneske, som er dødt i synder, av egne evner gjøre seg rede eller vende sig hen for å få åndelig og himmelsk rettferdighet og liv. Nei, han må først ved Guds Sønn fries

fra døden i syndene og gjøres levende.

Hvorfor så oppfordringene i Bibelen?

Mange mener, at når Bibelen oppfordrer til å velge, til å omvende seg, til å ville og gjøre Guds vilje, så følger derav, at vi også må ha evne til å gjøre det. Som de hedenske vismenn sa: Påbud ville være meningsløse, om de ikke kunne oppfylles. Derfor må vi kunne oppfylle dem, ihvertfall i det vesentlige. - Det kunne dog også tenkes, at når Guds krav kommer til oss, så er hensikten den, at vi i lyset derav skal lære oss selv å kjenne.

Tenk på den rike unge mann, som mente å ha oppfylt Guds krav om nestekjærlighet. Ved at Jesus sier til ham: Selg hva du eier og gi det til de fattige, viser Han ham, at han ikke virkelig har elsket sin fattige neste - ellers hadde han ikke kunnet beholde sin rikdom for seg selv. Hans fromhet og selvtilfredshet får en revne - han går bedrøvet bort, han er rammet. Vær Ordets gjørere og ikke bare hørere alene, hvorved dere bedrar dere selv!

Befalinger virker som et speil. Vi får se hvordan vi er, hvor ringe og hvor onde vi er. Loven virker erkjennelse av synd, at vi er straffskyldige og fortapte.

Vi oppfordres til å søke Gud. Når vi strider for å gjøre det i Jesu Ords lys, så innser vi vår fortapthet: Det er ingen, som søker etter Gud (Rom. 3,11), de

søker alle deres eget. Så trenger vi til forbarmelse.

Likeså ser vi, at vi ikke kan ville, ikke kan angre rett, ikke kan vende om, men som villfarne hjelpeløse trenger til Frelseren, som i sin kjærlighet velger oss, skjønt vi ikke har valgt Ham, som gir omvendelse (Ap.gj. 11,18 og 5,31), og som deretter virker i oss, både å ville og å utrette. Guds Ord oppfordrer oss til å tro, og dog kommer vi til å innse, at vi ikke kan tro på vår Herre Jesus, verken av egen fornuft eller av egen kraft. For å tro på Ham er ikke en viljessak og kommer ikke ut av oss, men er Guds gave. Dere ble det forunt å tro. (Ef. 2,8, Fil. 1,29).

Vi oppfordres til å motta - og ser i Guds Ords lys, at vi ikke kan ta imot de ting, som hører Guds Ånd til, ikke engang erkjenne dem. (1 Kor.2,14). Vi oppfordres til å komme, og må høre: Ingen kan komme til meg, uten det er blitt ham gitt av Faderen. (Joh. 6). Som en Far sier til sitt lille barn, som ikke kan gå: Kom! Og samtidig griper barnet og trykker det til sitt bryst, slik sier Herren Jesus til oss avmechtige: Kom! Og samtidig kommer Han selv til oss i sitt dyrebare evangelium og viser oss seg selv som vår gjeløser.

Luther har rett: Ikke vi søker Ham, men Han søker oss. Ikke vi finner Ham, men han finner oss. For evangeliet kommer fra Ham, ikke fra oss. Evangeliet og Frelseren selv er ikke for dem som kan noe, men for dem, som intet kan.

Hva så med de andre?

Slik spørres det. Vi skal ikke sitte i et hjørne og lage teorier om «de andre». Vi vet, at det k\$un er frelse i vår Herre Jesus. Derfor skal vi bringe våre medmennesker Guds Ord om Ham og be for dem. Vi er ikke satt til å gruble, men til å rekke mennesker Ordet, loven som viser vår skyld, og evangeliet, som forkynder om Frelseren. Aldri det ene uten det annet. Guds Ord - bare det er Guds Ord og ikke våre egne tanker - utretter ved sin egen kraft det, som det er sendt til. (Jes.55,11). Er ikke mitt ord som en ild, sier Herren, lik en hammer som knuser berg? (Jer 23,29). Det er skarperne enn noe tveegget sverd og trenger igjennom. Det formår å frelse, det er Ånd og er liv.

Men når et menneske ikke har noen fri vilje har, kan det så nytte å predike evangeliet, sies det. Slik tale viser at man venter noe av mennesket og ikke alt av Guds evangelium. Og den viser, at man ikke vet hva evangeliet er, men anser det for å være en slags ny lov, en mildere lov kanskje, men dog en lov, som krever noe av oss og forutsetter at vi kan noe.

Vår Herre Jesus sier om frelsen: For mennesker er det umulig - ikke vanskelig, men virkelig umulig - men for Gud er alle ting mulige.

Hvis den gjengse tale om den frie vilje var riktig, så ville vår frelse ikke være uforskyldt og av nåde alene, men da ville mennesket også selv være en

årsak til sin frelse. Å bringe evangeliet om Jesus er nettopp å bringe det eneste lys inn i mørket, den eneste redning til fortapte. Salig den, som er kjørt helt fast med sitt eget, sin villen og løpen og må fortvile. For Jesus er virkelig de fortaptes Frelser. Fortapt er jo den, som ikke mer har håp, heller ikke til sin egen vilje.

Kraften til frelse er alene i Guds Ord. La oss derfor ikke være lettsindige, ei heller løpe hit og dit, søke snart her og snart der. Men la oss i vår fortapthet høre Guds åpenbarte ord. Det er det nødvendigste av alt. Derfra kommer hjelpen til oss. Guds sannhet møter oss virkelig i Bibelordet. La oss ikke vente på noe annetsteds fra, intet vente av vårt hjerte eller vår vilje, heller ikke bie på en særlig opplevelse. Men la oss akte på Ordet og tro Ordet og takke Herren Jesus for Hans uutsigelige nåde. For evangeliet, ikke vår vilje, er Guds kraft til frelse. Jesu Kraft, som kommer til oss i Ordet, fullkommes eller når sitt mål i vår maktesløshet.

Vår Tid

Vår danske folkekirke er i alminnelighet kommet langt bort fra Guds Ord. Måtte vi igjen gjøre, som reformatorene gjorde, akte på Bibelens tale. Så vil vår kirke igjen bekjenne med sannhet: «Våre menigheter fører i stor enighet den lære om den frie vilje, at den menneskelige vilje vel i noen måte har frihet til å gjøre det som i jordisk henseende er rett, og å velge mellom de ting, som er underlagt fornuften. Men den har ikke evne til uten Den Hellige Ånd å virke det som er rett for Gud eller rettferdighet etter Ånden, for *«det naturlige menneske tar ikke imot de ting, som hører Guds Ånd til»* (1 Kor. 2,14), men det skjer i hjertene, når Den Hellige Ånd fåes ved Ordet». (Augsburg - Bekjennelsen 18).

(Fra det danske bladet «Under Guds Ord,» 1949.)

Tuktens nødvendighet

Av T. F. W. Barth

Les: Mt. 21, 18 – 22

Men denne historie om fiken-treets forbannelse er skrevet i Skriften til en advarsel og formaning til hver den som i et botferdig synderhjertes tro har grepet Kristus, til

å gi akt på Åndens tuktelser i samvittigheten og alltid la seg drive av samme Ånd til nådestolen som en fortapelsesverdige synder. Ellers sovner samvittigheten snart inn, og man føler seg ikke

mer så trengende til Jesus, til den ufor-skyldte nåde i Guds Sønn.

Man lever i søte drømmer om fred og ingen fare og trøster seg med tidligere nådeerfaringer og med noen ytre gudfryktighetsøvelser og interesse for indre og ytre misjon.

Men merk deg hva Herren sier i Joh. 15,2: «Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar Han (Faderen) bort. Og hver den som bærer frukt, renser Han, for at den skal bære mer frukt.»

Altså: Den gren som bærer frukt, renser Han. Det vil si: Han tukter Guds nådebarn med forskjellig kors og trengsel, slik som gartneren beskjærer grenene med sin kniv. Og kniven er også Guds ords tveeggede sverd i vårt hjerte, under Guds ords hørelse og andektige betraktning. Et sverd som især angriper våre skjødesynder.

I tillegg til dette kommer – som antydnet ovenfor – atskillige ytre trengsler som er beregnet på å tukte oss til å gi akt på Ordets dømmende tuktt.

Apostelen Peter kaller det «mange slags prøvelser,» når han i sitt første brev 1 kap. 6 og 7 vers sier: «Derfor jubler dere av glede, selv om dere nå en liten stund, når så skal være, har sorg i mange slags prøvelser. Dette skjer for at deres prøvede tro, som er langt mer kostbar enn det forgjengelige gull - som jo lutres ved ild - skal finnes til lov og pris og ære ved Jesu Kristi åpenbaring.»

Fly derfor ikke for tukten, kjære sjel, som om det skulle hende deg noe underlig og uventet, men fryd deg; for det er et kjennetegn på at Herren elsker deg, og vil lutre din tro på den ufor-skyldte frie nåde i trengselens ild, og hjelpe deg til å bringe troens frukter i kjærlighet til Gud etter lovens første og andre tavle.

Og disse frukter bærer du, når du lar deg drive av den indre Åndens tuktt til nådestolen med syndsbekjennelse og hungrende bønn i troen på Jesus etter himmelske krefter til daglig fornyelse.

Fly da til Jesus og la deg tukte av Ånden og bestandig straffe for dine feil, så du alltid behøver å ligge ved nådestolen og øse av evangeliets trøstekilder.

Under slike erfaringer har du gudsbarnets kjennemerke på din panne. For «den Herren elsker, den tukter Han, og Han hudstryker hver sønn som Han tar seg av.» (Hebr. 12,6). Og videre: «Men hvis dere er uten tuktt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn, og ikke sønner.» (Hebr. 12,8).

Kjære Herre Jesus, gi oss din Hellige Ånd, slik at vi må la oss tukte i tide og drive til nådestolen og mer og mer gripe deg, vår eneste frelser, med troens armer, og bringe troens frukter i kjærlighet! Amen.

Den *fortaptes* frelser!

Av Jakob Traasdahl

For av Hans fylde har vi alle fått, og det nåde over nåde. Joh. 1, 16

Se, kjære sjel, der er en fylde av nåde også for deg, hvor forkommen og elendig du enn føler deg.

Den fromme grevinne Hun tingdon sa engang til den veldige vekkespredikant Whitefield: «Hvordan kan de forsvare de ord de lot falle der borte på marken sist søndag

kveld? De sa jo, at om et menneske var så utslitt og ødelagt i syndens tjeneste, at selve djevelen ikke lenger hadde bruk for vedkommende, da ville den Herre Jesus allikevel med inderlig ømhet og barmhjertighet motta en slik en.» Whitefield svarte: «Jeg skal fortelle dem en liten historie, og så må de selv dømme. De vet at jeg hin kveld sto og forkynte med ryggen vendt mot et usselt hus. Da jeg var ferdig, kom en elendig utseende kvinne til meg og ba meg å besøke en lidelsessøster oppe på takkammeret. Jeg fulgte straks med og ble vitne til et syn, som aldri skal forlate meg, så lenge jeg lever. Der lå en ussel, uttært

kvinneskikkelse på en bunke halm. Gjennom et langt liv hadde hun tjent synden og Satan. Nå hadde alle forlatt henne. Satan kunne ikke lenger gjøre bruk av dette uttærte skjelett. Gjennom det åpne vindu nådde disse ord hennes ører: «Om du er så utslitt og ødelagt i syndens tjeneste, at enn ikke djevelen lenger har bruk for deg, vil likevel den Herre Jesus med inderlig ømhet motta og frelse din syndige og urene sjel.»

Den arme kvinne strakte ut sine armer imot meg som en fortvilet og ropte: «Er det sant? Jeg er utslitt i syndens tjeneste. Kan et slikt avskum bli frelst?» Jeg forkynte livets evangelium for henne, og hvert eneste ord falt som en legende balsam på hennes syke sjel.

Et par dager etter døde hun, ikke bare uendelig skamfull over sitt forspilte liv, men også uendelig salig i Ham som kom for å søke og frelse de fortapte.»

Grevinnen foldet sine hender til lov og takk, og store tårer tolket hennes hjertes følelser.

Se, min venn, den samme mektige frelser står med utstrakte armer også imot deg. Av Hans rike fylde strømmer nåde og forbarmelse ut til din arme sjel. Søk ikke etter noen fylde hos deg selv;

der finner du bare syndens urene fylde, som frelseren sier, at ditt hjerte er fullt av.

Søk ikke etter en omvendelse, en anger eller gode følelser, som du kan finne frelse i; den rette anger og den rette syndenød erfares slik, at man ikke kan finne noen trøst i den.

Søk ikke frelse i selvforbedring, i gode forsetter eller høytidelige løfter; alt dette duger ikke. Frelsen er allerede beredt og ferdig. Den hvite kledning og trolovelsesringen venter på deg, og fredskysset vil Faderen gi deg hvert

øyeblikk i sitt evangelium.

Å, hold deg ikke tilbake, unndra deg ikke til din fortapelse, men tro på den Herre Jesus nå, tro på den frelse som er beredt for alle folk, også for deg – og du er salig. Av Hans fylde har vi alle fått nåde over nåde. Og som Hans benådede barn kan du vandre det nye år i møte med seiersjubel i din sjel. I Ham har du jo allerede seieren; i Ham har du kraften, lyset og livet og i Ham har du en venn som forstår deg så innerlig godt. Å hold deg alltid hos Ham!

Den *Hellige* Skrift

Av M. Luther

Til evig tid, Herre, står ditt ord fast i himmelen. Slm. 119, 89

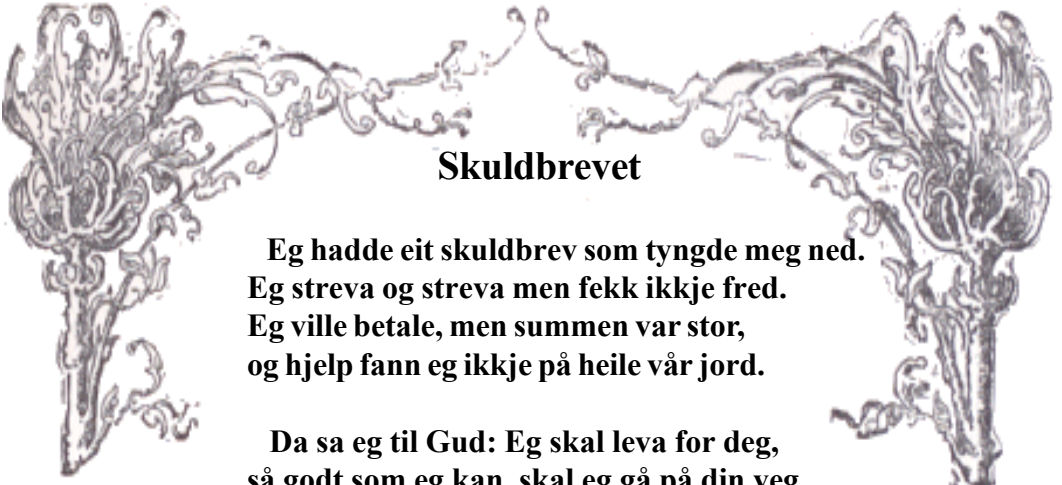
Jeg ber og formaner trofast hver og en from kristen, at han ikke forarger eller støter seg på de enfoldige ord og beretninger som står i Bibelen, og heller ikke tviler på dem. For hvor enfoldige og underlige de enn ser ut, så er de visselig idel ord, verk, beretninger og dommer av den høye og guddommelige majestets makt og visdom.

Men dette er en bok som gjør alle vise og kloke til dårer og bare kan forstås av de enfoldige, slik som Kristus selv sier. (Mt. 11,25).

- La derfor dine egne innbilninger og følelser fare, og elsk denne bok som

den aller høyeste og dyreste helligdom og som den aller rikeste gullgruve, som aldri kan bli tilstrekkelig ransaket eller uttømt.

Du skal elske også Bibelen av den grunn, at du i den kan finne den guddommelige visdom, som Gud forelegger oss på en så underlig og enfoldig måte, for at Han skal slå ned alle innbilske menneskers hovmod og gjøre dem til skamme. - I denne bok finner du også de svøp og den krybbe som Kristus ligger i, og som englene viser hyrdene til. Det er vel ringe og uanselige svøp, men skatten Kristus som ligger i den er dyrebar.

Skuldbrevet

**Eg hadde eit skuldbrev som tyngde meg ned.
Eg streva og streva men fekk ikkje fred.
Eg ville betale, men summen var stor,
og hjelp fann eg ikkje på heile vår jord.**

**Da sa eg til Gud: Eg skal leva for deg,
så godt som eg kan, skal eg gå på din veg.
Så streva eg atter ei tid for min Gud,
i arbeid og bøn for å halda Hans bud.**

**Men skulda vart større og større for meg,
for strevet og bønå bar synden i seg.
Det gjekk ikkje lenger, det fanst ikkje von.
Men då fekk eg auga på Jesus, Guds Son.**

**Ja, Frelsaren Han hadde skulda betalt.
Og eg, som den skuldige var, eg slapp alt!
Kvitteringa fekk eg, den står i Guds ord.
No er eg den sælaste skapning på jord!**

Inga Neraas

Jesus-sitat

Se på fuglene under himmelen! Ikke sår de, ikke høster de, ikke samler de i hus, men deres* Far i himmelen gir dem føde. Er ikke dere langt mer verd enn de? Mt. 6,26

*Eders

Tilflukt til Hans navn

Av O. Ugland (Tale på første nyårsdag)

Da åtte dager var gått, og Han skulle omskjæres, fikk Han navnet Jesus, som Han var kalt av engelen før Han ble unnfanget i mors liv. Luk. 2, 21

Ett ord lyder landet rundt i dag. Det går ut fra alle munn. Vel lyder det mange steder og titt og ofte bare som en tom høflighetsformel, uten at den som uttaler det legger noe innhold i det. Men ofte kommer det også fra hjertet som et riktig hjertets ønske, uttalt fra venn til venn, fra slektning til slektning. Jeg mener det ord man møter hverandre med i dag både hjemme og ute: «Et godt nytt år!»

Dette er et godt ønske, som vi bærer frem for hverandre på denne dag, når det også har sin rot i kristen tro og kristen kjærlighet og uttales som et ønske med utspring i dette.

Vi har i dag satt foten over på en fremmed jordbunn. Et fremmed og ukjent land har åpnet seg for oss. Vi vet ikke hva som skal møte oss her, hvordan vår lodd skal bli.

Årsskiftet gir anledning til mange slags betraktninger. Hvor mye kan ikke bare én eneste dag bringe oss av glede eller sorg, og hvor mye mer da ikke et helt år - 365 dager!

Sannelig, var patriarken Jakob forsakt, da han dro fra Beersheba til Karan i Mesopotamia og om kvelden hadde tatt steinen og lagt den under sitt hode, så hadde også vi grunn til engstelig tvil og

spørring, da vi i går kveld gikk til hvile for å passere over årsgrensen i nattens løp. Trengte han til mot og styrke fra Herren, så gjorde vi det ikke mindre.

Men la vi oss også i går kveld som Herrens utvalgte i troen på Ham - som de hvis vandring er med Ham, da lot Han oss også i dag våkne opp rike på trøst og frimodighet. Har vi i julen tatt imot Ham i troen som den nådens Gud, som i Sønnen er blitt menneske for oss, da er Hans ord til Jakob: «Se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du går!» (1 Mos. 28,15), også Hans rike løfte og tilsagn til oss.

Uten Gud kan året ikke bli et sant godt år for oss, kjære menighet! Vil vi da uttale et godt og sant nyttårsønske for hverandre i dag, så la det være dette: *Gud være med deg i det nye år!* For er Han med oss, da skal godt og miskunnhet også etterfølge oss alle vårt livs dager i det nye år som vi i dag er trådt inn i. Og Han vil være med oss. Hans navn, som er Immanuel, d.e. Gud med oss, det innestår for det.

Vi har en enda større og herligere åpenbaring og forsikring for vår fremtid om vår Guds nåde, enn Jakob fikk den ved Betel. Vi har alt det vi behøver til vår trøst i det nye år, i Ham, hvis navn ble kalt Jesus.

Alt godt fra Herren vår Gud, all velsignelse for oss syndere er knyttet til dette Jesu navn. Dette navn, som ifølge engelens befaling ble gitt Ham som fødtes i Betlehem, ved Hans omskjærelse på den åttende dag, som det fortelles oss igjen i evangeliet i dag, det gir oss brev og segl fra vår Gud på, at vi skal gå vår vei i det

nye år uten frykt og med frimodig tillit.

I dette Jesu navn vil da jeg, kjære venner! – ved dette første nyttårs møte her med dere også bære frem mitt nyttårsønske for dere slik:

Herrens velsignelse i Jesus Kristus være over menigheten!

Hvem går inn, og hvem skal ute stå?

Av N. J. Laache

Av David. En salme. Jorden hører Herren til – og alt det som fyller den, verden og de som bor der. For Han har grunnlagt den på hav og stilt den fast på strømmer. Hvem skal stige opp på Herrens berg? Hvem skal stå på Hans hellige sted? Den som har skyldfrie hender og et rent hjerte, som ikke har vendt sin hu til løgn og ikke sverger falskt. Han får velsignelse fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud. Dette er deres ætt som spør etter Ham – som søker ditt åsyn – Jakobs barn. Sela. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, sterk og veldig. Herren, mektig i strid. Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn! Hvem er denne herlighetens konge? – Herren, hærskares Gud, Han er herlighetens konge. Sela.

Slm. 24,1-10

David har skrevet denne salmen til paksarkens flytning til Sion, som herlighetens konge selv dro opp dit med - for arken og nådestolen var Herrens trone i Israel.

Den samme herlighetens konge er ingen annen enn vår Herre Jesus Kristus, som kommer til oss full av nåde og sannhet, og drar inn til Sion - den kristne menighet - ved sitt evangelium. Han er

hele verdens Herre – Han setter bom for vannets stolte bølger, og himlens hærer adlyder Hans bud. Vår frelses fyrste er Herren Sebaot (hærskares Gud) – verdens dører åpner seg for Ham, og Han drar frem med seier over døden og helvete.

Men hvem skal stige opp på Hans berg? Hvem har samfunn med den Hellige? Svar: Jakobs barn - de sanne

troende - ingen annen. Ikke navnkristne, ikke søndagshellige, bare oppriktige, sanne og ærlige sjeler. Skulle Jesus Kristus være konge for hyklere og løgnere, for hjerteløse, kalde, urene mennesker, eller for hovmodige, selvgode og egenrettferdige ånder? Skulle slike være den Helliges folk? Ingen bedra seg selv! Å, om dere nå ville høre!

Men heller ikke må noen fortvile, som ser sin synd med sorg og smerte – de elendige som vil frelses får rettferdighet og renhet av herlighetens konge selv.

Den som oppriktig bekjenner sin synd og vil helliggjøres, skal Han ingenlunde støte ut. Nettopp for slike har Han bygd sitt Sion, og av slike danner Han seg sitt hellige og herlige folk.

Prøv meg, o Gud, og ransak mitt hjerte og se om jeg er av sannheten. Du vet hvor tilbøyelig jeg er til å bedra meg selv – bevar meg fra det, og gi meg et oppriktig hjerte. Du ser jo, at dette er min inderlige bønn. La meg høre ditt folk til i sannhet. Amen.

Bøker for salg!

Ved nåden i Kristus Jesus!

Korte prekener over Kirkeårets Evangelietekster.

Innb. 347 sider. Kr. 200,-

Livet i Guds Sønn

Andaktsbok Andakt for hver dag i året.

Innb. 342 sider. Kr. 150,-

Jonas - profeten

En kort fremstilling ut fra Jonas' kall og sendelse.

Hefte 40 sider. Kr. 30,-

Sendebrevene

En kort gjennomgang av sendebrevene til de sju menigheter i Lille-Asia

Hefte 32 sider Kr. 20,-

Porto kr. 17,- pr. bok kommer i tillegg

Bestilling:

Eklundbk. 11

3770 Kragerø

Tlf. 92 62 92 98

bladet@tele2.no

<http://www.ekrist.net/ekrist>

Bøkene kan også kjøpes hos:

Bok og Media

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagan, skal de bli som den hvite ull. Jes 1,18

Min sjel! Gud kaller deg og vil tale til deg. Den uendelig rene vil tale med den urene! Guddommen nedlater seg til å tale til støvet! Frykt ikke for dette møtet. Det er den nådigste så vel som den forunderligste av alle samtaler. Jehova selv begynner samtalen. Han bærer frem den beste tidende en elendig sjel eller en forlatt verden kan høre: «*Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser.*» (2 Kor. 5,19).

Hva? Purpurrøde synder, skarlaganrøde synder! Og alle disse forlatt og glemt! Den rettferdige Gud rettferdiggjør den urettferdige! Den aller mektigste er også den aller kjærligste! Å, hva er det hos deg som fortjener en slik kjærlighet som denne?

Tenk om Gud sto for deg som en fortærende ild, og du ikke hadde annet for deg, enn «*en forferdelig gru for dom!*» (Hebr. 10,27).

Men nå byder Gud deg å la din frykt fare! Han sier deg, at det ikke lenger er *forferdelig*, men *salig* å falle i den levende Guds hender. Har du nå også mottatt Hans frelsende nåde? Du kan ikke nyte noen sann glede før du har fått fred med Ham. Om du enn eide alt, men ikke hadde Gud, så var du den aller fattigste!

Herre jeg kommer! Den tilgivelse du gir meg av fri nåde, vil jeg motta uten betenkning! Jeg vil nå straks lytte til den gledeligste forsikring: «*Vær frimodig, sønn! Dine synder er deg forlatt!*» (Mt. 9,2).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Tidligere nummer av bladet, se:

www.bladet.org

Ikke ved vårt eget! Av Einar Kristoffersen

8. Da sa Peter til dem, fylt av Den Hellige Ånd: Folkets rådsherrer og Israels eldste! 9. Når vi i dag blir forhørt på grunn av en velgjerning mot et sykt menneske, og skal svare for hva han er blitt helbredet ved, 10. så la det være kunngjort for dere alle og for hele Israels folk, at ved Jesu Kristi, nasareerens navn, Han som dere korsfestet, Han som Gud oppreiste fra de døde – ved Ham står denne mann helbredet for deres øyne. 11. Han er den steinen som ble forkastet av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein. 12. Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved. Ap.gj. 4, 8 – 12

«**D**a sa Peter til dem!» Peter var fremdeles en «driftig» mann. – Vår natur blir ikke annerledes fordi vi er blitt frelst, men den kommer under tukt – Åndens tukt.

Her ser vi noe nytt, hva Peter angår: Han sa dette til dem «fylt av Den Hellige Ånd.» (v.8). Og så ser vi også, at vitnesbyrdet blir deretter – det blir virkelig et Åndens vitnesbyrd, et vitnesbyrd om *Jesus*. Nettopp det Jesus hadde vitnet om Den Hellige Ånd: «Han skal herliggjøre *meg!*» (Joh. 16,14).

Hør hva som skjer når Peter *ikke* taler i Den Hellige Ånd – vi har eksempel på det også: «Men Peter svarte og sa til Ham: Om så alle tar anstøt av deg, skal jeg aldri ta anstøt! Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg deg: I denne natt, før

hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger. Peter sier til Ham: Om jeg så måtte dø med deg, skal jeg så visst ikke fornekte deg!» (Mt. 26, 33-35a).

Her er det det falne Jeg'et som taler, så lite tuktet og opplyst av Guds Ånd, at det taler store ord om sin egen kapasitet, evne og vilje. Her skriver Peter *jeg* med sto *J*.

I teksten vår ser vi, at det har skjedd noe drastisk med Peter, og nå er det *Jesus* som skrives med stor *J*, og det ikke bare fordi grammatikken krever det - nei, han *maler* Ham ut for dem. Og det fordi han er fylt av Den Hellige Ånd!

Mål deg selv på dette! Om det er deg selv eller Ånden som taler. Mål menig-

heten! Mål organisasjonen! Mål kirkesamfunnet! Er det *jeg* og *vi*, som skrives med store bokstaver, eller er det *Jesus* alene?

Han er den steinen som ble forkastet av bygningsmennene, sier han her, Peter. Hvordan kan det skje, at bygningsmennene forkaster det beste materialet? Et materiale av en slik kvalitet, at en trygt kan la hele bygget hvile på det. Det forkastet de! Ville du hatt slike bygningsmenn til å sette opp hus for deg? Det skulle vel ikke være nettopp det du har hatt? Det skulle vel ikke være nettopp slike bygningsmenn du holder deg til?

Jesus nøyer seg ikke med noe mindre enn å være *hjørnestein*, selve *grunnvollen*, for alt som ikke er bygd opp på det, kommer til å rase sammen.

Og jeg sier bevisst: Bygd opp på det – og ikke: Bygd opp på det. For du møter gjerne denne tanke: Ja, nå er grunnvollen lagt, så det skal ikke vi gjøre, vi skal bare bygge videre oppå den. Som om Jesus likesom har gitt «stafettpinne», som det kalles, videre til oss. - Nå er det altså opp til oss å bygge videre! Men for all del, vi er ikke overlatt til oss selv i dette - nei, vi har fått det store privilegium å kunne be Ham om all hjelp i dette arbeidet.

Ja, det høres fint ut dette, inntil du har prøvd det lenge og hardt nok – og også har opplevd hvor lite villig Han kan være

til å hjelpe i disse våre prosjekt. For Jesus bygger *sitt* rike, Han er ikke interessert i å bygge *vårt* rike.

Da ser vi også, at det er noe ganske annet dette som er bygd opp på, *at* Han er hjørnestein og grunnvoll. Det er altså tale om det som springer ut av denne erkjennelse - av at vi lever i denne sannheten. Der bygger Han *sitt* rike i oss, og ved oss.

Hvorfor så ikke bygningsmennene det? Fordi de ikke hadde Den Hellige Ånd. Han som Peter nå var fylt av. Og nå så ikke Peter bare lyset, han så også mørket, det som han selv hadde befunnet seg i. Derfor talte han også helt annerledes enn før. Han så også villfarelsen i det naturlige menneske.

Det som hadde forårsaket at Peter nå sto for Det høye råd, det var at han hadde helbredet en lam mann i Jesu navn. Og det som da skjedde var, at dette åndelig blinde folket stimlet sammen om Peter. Og det var jo i grunnen ikke så underlig, for det var jo ved ham det hadde skjedd - men Peter så dypere nå, og så at de i dypeste forstand stimlet sammen om *Peter*. Og altså ikke om Ham, som hadde gjort sin gjerning gjennom Peter.

Det var Jesu gjerning, det var Jesu nåde, som var årsaken til at denne mannen nå gikk frisk omkring. - Og det var det Peter ønsket at folket måtte få se. Han ønsket ikke lenger selv å bli

den store. Visst dukket nok dette opp i hans hjerte nå og da, men det anså han nå som grums fra avgrunnens dyp.

Det er djevelen som er virksom der hvor redskapet blir tilbudt i Herrens sted, enten det er et menneske, en organisasjon eller et kirkesamfunn.

Visst blir man glad i dem som har forkynt en Guds ord til trøst og oppbygelse, men ta det alltid opp til vurdering, om du ikke gir et menneske mer ære enn det tilkommer ham, eller om du faktisk er kommet i skade for å ære et menneske *i stedet for, og fremfor* Gud!

Hør hva han sier, idet han fornemmer dette i folket omkring seg – han vet at de er blinde: «Da Peter så dette, begynte han å tale til folket: Israelittiske menn! Hvorfor er dere forundret over dette? Og hvorfor stirrer dere på oss, som om vi av vår egen kraft eller gudsfrykt hadde gjort at han kan gå?» (Ap.gj. 3,12).

Du ser at Peter, han forkaster ikke hjørnesteinen, slik som bygningsmennene hadde gjort, han forkaster tvert imot egen kraft og gudsfrykt. Bygningsmennene hadde gjort akkurat motsatt. Og de var Israels lærere og ledere!

Altså er det *apostolisk* lære, at gudsfrykt ikke kan få noe menneske «opp og stå» – det kan ikke frelse noen, verken deg selv eller andre, selv om det er den

største dyd Skriften taler om. - Det kan bare Han hvis navn er Jesus Krist. Og Han gjør det ikke som vi hører av apostelen her – på grunn av noe vårt eget, men uforskyldt av nåde.

Grunnvollen er altså: Uforskyldt av nåde, for Jesu Kristi skyld alene – og det er blitt verdens fremste anstøtsstein. Jeg vet ikke hva det er for deg? Er det dette, som stadig forstyrrer *din* kristendom – det *du* forsøker å bygge opp?

Ja, det er ingen som liker å bli funnet naken. Derfor tviholder vi på denne kristelighetsdrakten vår – for i alle fall å ha *noe* å skjule oss bak. Heller fyller enn helt naken!

Men idet vi *må* slippe dette, har Herren noe mye bedre ferdig for oss – en drakt som skjuler alt: Kristi rettferdsskrud. «Han har kledd meg i frelsens drakt, i rettferdighetens kappe har Han svøpt meg,» sier profeten Jesaja. (Jes. 61,10).

Svøpe, det er noe en gjør særskilt med barn – en *innhyller* det. Den drakten har hengt der ferdig for deg hele tiden, men da den ikke kan henges utenpå noe annet, men bare gis i stedet for, har den måttet vente til denne stund, da synderen ikke lenger kan skjule eller bortforklare sitt totale forlis, og vender hjem i denne erkjennelse.

Det er mange som taler om den fortapte sønn, som vendte hjem, at nå tok

hans far imot ham av den grunn - altså *at* han vendte hjem - men ser du nærmere på denne sønnen, da ser du at han er akkurat den samme synderen, som da han dro ut fra hjemmet. Forskjellen er, at nå er han uten midler og lider nød. Og så kalkulerer han: «Han ønsket å fylle sin buk med de skolmer som svinene åt. Og ingen gav ham noe. Da kom han til seg selv og sa: Hvor mange leiefolk hos min far har overflod av brød, men jeg setter livet til her av sult.» (Luk. 15, 16-17).

Det er ikke noe spesielt *edelt* å spore her. Ser du noe annet enn egeninteresse i dette?

Og så leser vi videre: «Jeg vil stå opp og gå til min far, og jeg vil si til ham: Far, jeg har syndet mot himmelen og for deg. Jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn. La meg få være som en av dine leiefolk.» (v.18-19).

Nei, ikke verdig til å kalles sønn, så langt strakk «ydmykheten» seg - men altså verdig til å være som en av leiefolkene! Skamfull riktignok, erkjennelse av eget nederlag o.l. - ja, men hva var den *egentlige* årsaken til, at han begynte å tenke på hjemmet og vendte hjemover? Stans noe for det!

Jesus har ikke fortalt denne lignelsen for å vise oss sønnens fortreffelige omvendelse, som da altså forårsaket at faren tok imot ham, men for å vise oss - deg og meg - at vår himmelske Far tar imot *syndere*, som vender seg til

Ham. Det var *mottakelsen* sønnen fikk, midt i sin synd, som også gjorde noe med hans hjerte, i forhold til hans far. En far som ser oss, mens vi er *langt borte!* Og du vet, «landet langt borte,» det er synden det – og Han ser oss mens vi ennå er langt borte, har inderlig medynk med oss og løper oss i møte.

Du kan lese det alt i Lukas 15. Han vendte hjem til ring og sko og drakt, som det hadde kostet hans far en uendelig pris å tilveiebringe. Den hadde hengt ferdig for ham hele tiden, mens han var i utlendigheten. Hører *du* det?

Og foranledningen for denne lignelsen, det var fariseernes og de skriftlærdes knurring over at Han tok imot syndere og åt sammen med dem. (Luk. 15,2).

La nå det henge igjen for deg: *Tok imot!* Han tok imot dem - og «Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid.» (Hebr. 13,8).

Kan du se det for deg, der de kom og fikk sette seg ned!

«Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.» (v.12).

Det levner ingen tvil det vitnesbyrdet der. Det åpner heller ikke for noen annen mulighet.

Om denne person - som har en slik stilling, at ethvert menneskes sjels frelse er fullstendig avhengig av Ham,

likesom hele verdens - sier Peter til dem: «Han som dere korsfestet!» (v.10). For en fryktelig dom! Det var jo sant! Hva med deg? Hva gjør *vi*, der hvor Han kommer oss i møte? Klarer vi oss med å være «kristne?» Klarer vi oss med tjenesten, andakten, møtegangen, bønner, osv., eller må vi ha Ham selv som selve hjørnesteinen, fordi vi har

erkjent, at Han vi har syndet imot Han *er* kjærlighet, og at ikke noe gror uten Ham – Han er selve *Livet*! «Nei, for all den ting jeg visste, kan jeg ei min Jesus miste.»

Da er Han blitt uerstattelig, da er Han blitt hjørnestein - og du er blitt ingenting

**Om jeg eide alt, men ikke Jesus,
Tror du det var nok å stole på?
Kunne dette hjertet tilfredsstilles
Med de ting som skal så snart forgå?
Om jeg hadde alt, men ikke Jesus,
Å hva vinning var det for mitt vel?
Hva er hele verden mot å eie
Fred med Gud og frelse for min sjel!**

Noe bedre!

Av Erl. Björck

- **Gud hadde utsett noe bedre for oss** - Hebr. 11,40

Vi har ikke tilnærmedesvis målt dybden av Guds usigelige nåde og hensikt med hver og en av oss. Måtte vi strekke oss etter det «bedre,» høyere, herligere, som Herren har i beredskap til oss, og be om et hjerte som er fylt av Guds Ånds kraft.

Over det menneskes liv som strekker seg etter det som er «bedre,» etter det som er der oppe - over det menneskes liv hviler det alltid noe av evighetens alvor, kraft og herlighet.

- - Dette himmelske vesen skal ikke bestå bare i ord og lader. Det vil komme fra hjertet, fra det skjulte evighetsmenneske. Det er dette himmelske vesen som skal røpe at vi strekker oss etter «det som er der oppe.» Salige er de mennesker som stadig strekker seg etter Herrens kraft og herlighet - for de skal få løftets fulle rikdom.

Måtte så i all jordisk sorg den tanke trøste deg at det blir bedre der oppe, og måtte du i all jordsik glede likevel strekke deg oppad, hvor Herren har noe enda bedre som venter på deg.

PORTO BETALT
PORT PAYÉ
NORGE

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Holtanemøtene 2009

Også i år planlegger vi sommermøter på Holtane bedehus, Sannidal i Kragerø, og vil med dette få gjøre oppmerksom på det, overfor alle som måtte ønske å samles noen dager om Guds ord her. **Du er hjertelig velkommen!**

Møtene er bestemt lagt til uke 31 og begynner med kveldsmøte onsdag 29 juli - avsluttes med formiddagsmøte søndag 02 august.

Talere i år blir Asger Jensen, Bornholm, Danmark og Einar Kristoffersen, Kragerø .

Ta gjerne kontakt for info angående overnatting o.l. (se adr. og tlf.nr. under!). Vær tidlig ute, dersom du ønsker overnatting på Støa Camp. Tlf.: 35 99 02 61 (Gjør da oppmerksom på at dere skal delta på møtene).

Møteoversikt: <http://www.ekris.net/dgev/holtane.htm>

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til retur-adressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets giror**: 9722 22 65588

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org